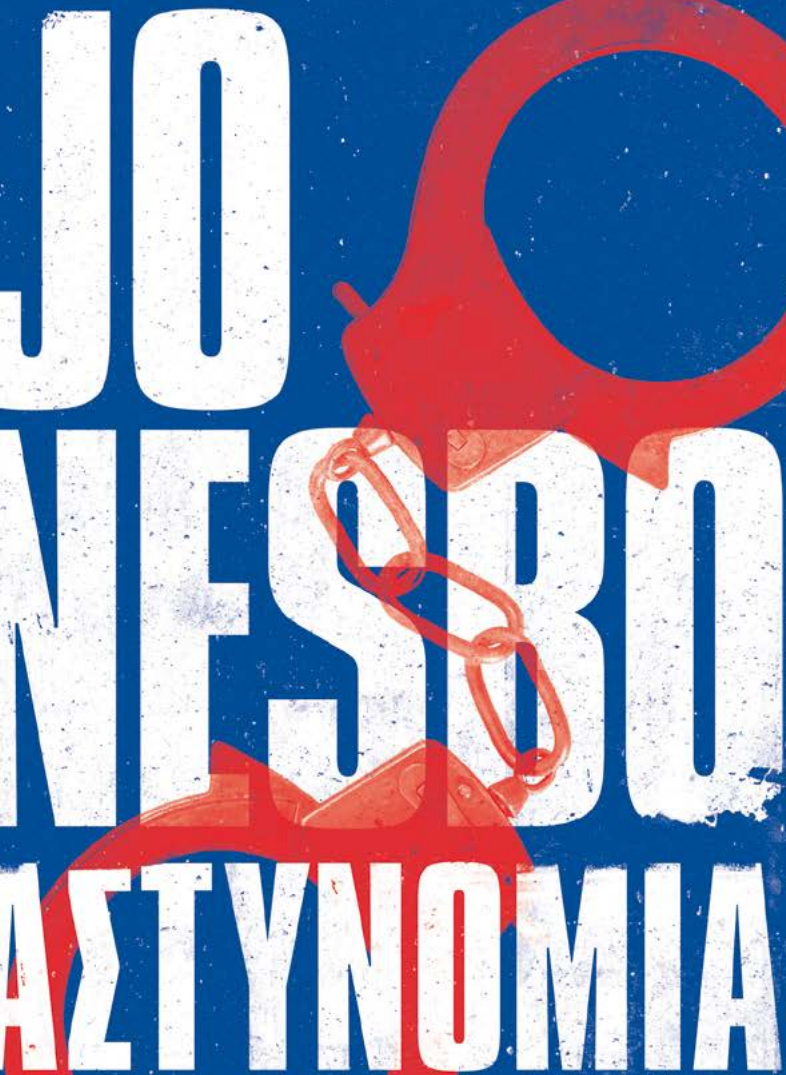

55 ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΑΝΤΙΤΥΠΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΩΣ

JO NESBO ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΚΡΥΣΤΑΛΛΗ ΓΛΥΝΙΑΔΑΚΗ

ΜΕΤΟΙΧΜΙΟ

Ήταν μια ζεστή, ατέλειωτη μέρα του Σεπτέμβρη, γεμάτη με εκείνο το φως που μετατρέπει το φινόρδ του Όσλο σε λιωμένο ασήμι και κάνει τους χαμηλούς λόφους να λάμπουν μετά τα πρωτοβρόχια. Μία από εκείνες τις μέρες που κάνουν τους κατοίκους του Όσλο να ορκίζονται ότι ποτέ μα ποτέ δεν πρόκειται να εγκαταλείψουν αυτή την πόλη. Ο ήλιος έδυε πίσω από την κορυφογραμμή του Ούλερν και οι τελευταίες αχτίδες του έπεφταν πάνω στο τοπίο, πάνω στα οικοδομικά τετράγωνα με τα διαμερίσματα που μαρτυρούσαν το σεμνό παρελθόν της πόλης, πάνω στα πανάκριβα ρετιρέ με τις βεράντες, που μαρτυρούσαν την περιπέτεια της χώρας που έγινε εν μιά νυκτί μία από τις πλουσιότερες στον κόσμο λόγω του πετρελαίου, και πάνω στους τοξικομανείς στην κορυφή του Στενσπάρκεν, σ' αυτή τη μικρή και οργανωμένη πόλη όπου το ποσοστό θανάτων από ναρκωτικά ήταν οκτώ φορές μεγαλύτερο απ' ό,τι σε οποιαδήποτε άλλη ευρωπαϊκή πόλη. Πάνω στους κήπους με τραμπολίνα περιτριγυρισμένα από προστατευτικά δίχτυα, όπου τα παιδιά δεν χοροπηδούσαν ποτέ πάνω από τρία μαζί, ακολουθώντας πιστά τις οδηγίες, και πάνω στους λόφους και τα δάση που κύκλωναν το μισό λεκανοπέδιο του Όσλο. Ο ήλιος άπλωνε τα ακτινωτά του δάχτυλα πάνω από την πόλη, μη θέλοντας να την εγκαταλείψει, σαν παρατεταμένος αποχαιρετισμός μέσα απ' το παράθυρο ενός τρένου.

Είχε ξημερώσει μια μέρα γεμάτη χρώο, καθαρό αέρα και έντονο φως, σαν αυτό που εκπέμπουν οι λάμπες του χειρουργείου. Κατά τη διάρκεια της ημέρας η θερμοκρασία είχε ανέβει, ο ουρανός είχε γίνει ακόμα πιο γαλάζιος και στον αέρα υπήρχε εκείνη η ευχάριστη αίσθηση που κάνει τον Σεπτέμβριο τον ωραιότερο μήνα του χρόνου. Και καθώς έπεφτε πια το σούρουπο απαλά και διστακτικά στην κατοικημένη περιοχή γύρω από τη λίμνη του Μάρινταλ, ο αέρας μύριζε μήλα και ζεστούς κορμούς ερυθρελάτης.

Ο Έρλαν Βένεσλα πλησίασε την κορυφή του τελευταίου λόφου. Είχε αρχίσει να νιώθει το γαλακτικό οξύ να τον καίει, αλλά συγκεντρώθηκε ώστε να πετύχει το σωστό, κάθετο πάτημα πάνω στα πετάλια του ποδηλάτου του, με τα γόνατά του στραμμένα λίγο προς τα μέσα. Γιατί η σωστή τεχνική είχε μεγάλη σημασία: ειδικά όταν αισθανόσουν κουρασμένος και ο εγκέφαλός σου ήθελε να αλλάξεις θέση, έτσι ώστε να μεταθέσεις το βάρος σου σε λιγότερο κουρασμένους αλλά και λιγότερο αποτελεσματικούς μυς. Ένωθε τον άκαμπτο σκελετό του ποδηλάτου ν' απορροφά κάθε βρατ ενέργειας που παρήγαγε με κάθε του πεταλιά. Κατέβασε ταχύτητα και ένωσε την επιτάχυνση. Σηκώθηκε όρθιος και προσπάθησε να κρατήσει τον ίδιο ρυθμό: ενενήντα πεταλιές το λεπτό πάνω κάτω. Κοίταξε το χρονόμετρο που μετρούσε τους σφυγμούς του: εκατόν εξήντα οκτώ. Φώτισε με τον φακό κεφαλής που είχε στο μέτωπό του το GPS που είχε τοποθετήσει στο τιμόνι. Έδειχνε λεπτομερώς την περιοχή του Όσλο και είχε κι ενεργό πομπό. Το ποδήλατο και τα αξεσουάρ του είχαν στοιχίσει παραπάνω απ' ό,τι θα έπρεπε κανονικά να ξοδεύει ένας συνταξιούχος αστυνομικός ερευνητής. Ωστόσο ήταν σημαντικό να είναι κανείς σε φόρμα, ειδικά τώρα που η ζωή πρόσφερε νέες προκλήσεις.

Μικρότερες προκλήσεις, για την ακρίβεια.

Το γαλακτικό οξύ τού έκαίγε τώρα τους μηρούς και τις

γάμπες σαν μια επώδυνη και ταυτόχρονα υπέροχη υπόσχεση γι' αυτό που θα ακολουθούσε: το πάρτι των ενδορφινών, η αύξηση της μυϊκής του μάζας και η ήσυχη συνειδήσή του. Και μια μπίρα με τη γυναίκα του στο μπαλκόνι, αν η θερμοκρασία δεν έπεφτε πολύ μετά τη δύση του ήλιου.

Και ξαφνικά, έφτασε. Ο δρόμος έγινε επίπεδος και η λίμνη του Μάρινταλ απλώθηκε μπροστά του. Έκοψε ταχύτητα. Βρισκόταν στην εξοχή. Ήταν σχεδόν αδιανόητο το γεγονός ότι κάνοντας ποδήλατο μόνο δεκαπέντε λεπτά από το κέντρο μιας ευρωπαϊκής πρωτεύουσας μπορούσες να βρεθείς σ' ένα μέρος περιτριγυρισμένο από αγροκτήματα, πεδιάδες και πυκνά δάση γεμάτα μονοπάτια που χάνονταν μες στο σούρουπο. Ο ιδρώτας τού προκαλούσε φαγούρα κάτω από το ανθρακί του κράνος μάρκας Μπελ, το οποίο του είχε κοστίσει όσο το παιδικό ποδήλατο που είχε χαρίσει στην εγγονή του Λίνε Μαρίε για τα έκτα της γενέθλια.

Μέτρησε τους σφυγμούς του. Εκατόν εβδομήντα πέντε. Εκατόν εβδομήντα δύο. Μια ευπρόσδεκτη μικρή ριπή ανέμου έφερε μαζί της τις μακρινές φωνές που ακούγονταν από την πόλη. Πρέπει να έρχονταν από το στάδιο Ούλεβολ – η Εθνική είχε ένα σημαντικό παιχνίδι απόψε, εναντίον της Σλοβακίας ή της Σλοβενίας. Ο Έρλαν Βένεσλα φαντάστηκε για λίγο ότι οι επευφημίες προορίζονταν για τον ίδιο. Πόσος καιρός είχε περάσει από την τελευταία φορά που τον χειροκρότησαν; Πρέπει να ήταν κατά την αποχαιρετιστήρια τελετή της Κρίπος στο Μπριν: τούρτα και επίσημη ομιλία του αφεντικού, του Μίκαελ Μπέλμαν, που έκτοτε είχε ακολουθήσει μια σταθερά ανοδική πορεία, καταλαμβάνοντας το πόστο του αρχηγού της αστυνομίας του Όσλο. Ο Έρλαν είχε δεχθεί το χειροκρότημά τους, τους είχε κοιτάξει στα μάτια και είχε νιώσει τον λαιμό του να σφίγγεται λίγο καθώς απήγγειλε την απλή, σύντομη και γεμάτη αναφορές σε γεγονότα ομιλία που απαιτούσε τότε η παράδοση της Κρίπος. Ενώ τώρα, με την τεχνολογική

πρόοδο που είχε σημειωθεί στην ανάλυση του DNA και με την επίσημη δήλωση των ανώτερων κλιμακίων της αστυνομίας ότι θα τη χρησιμοποιούσαν και σε παλαιότερες υποθέσεις, υπήρχε πια ο κίνδυνος να βρεθούν απαντήσεις. Νέες απαντήσεις. Οι σωστές απαντήσεις. Όσο επικεντρώνονταν σε ανεξιχνίαστες υποθέσεις, ο Έρλαν το καταλάβαινε· όμως δεν συμφωνούσε όταν χρησιμοποιούνταν πολύτιμοι πόροι για να ξανανοίξουν υποθέσεις που είχαν διαλευκανθεί πριν από πολύ καιρό.

Το σκοτάδι είχε πυκνώσει ακόμα και κάτω από τις λάμπες του δρόμου. Ο Έρλαν προσπέρασε την ξύλινη πινακίδα που έδειχνε προς το δάσος: ήταν ακριβώς όπως τη θυμόταν. Έστριψε και μπήκε σ' ένα μονοπάτι με μαλακό χώμα και βρύα. Οδηγούσε όσο πιο αργά μπορούσε, για να μη χάσει την ισορροπία του. Η κωνική δέσμη φωτός που έβγαινε από τον φακό στο μέτωπό του φώτιζε τις πέτρες μπροστά του και σταματούσε στον τοίχο από έλατα που υπήρχε δεξιά και αριστερά του. Σκιές ξεπηδούσαν γρήγορα μπροστά του και ύστερα, σαν να τρόμαζαν, ξανακρύβονταν στο σκοτάδι. Ήταν όπως τότε που είχε προσπαθήσει να βάλει τον εαυτό του στη θέση της: έτρεχε μ' έναν φακό στο χέρι της, έχοντας ξεφύγει ύστερα από τρεις μέρες εγκλεισμού και συνεχόμενων βιασμών.

Ένας φακός άναψε μπροστά του μες στο σκοτάδι και ο Έρλαν Βένεσλα νόμισε για μια στιγμή ότι ήταν ο δικός της φακός· και ότι αυτή έτρεχε πάλι να ξεφύγει ενώ εκείνος την κυνηγούσε με τη μηχανή και την ξανάπιανε. Το φως του φακού τρεμόπαιξε λίγο και ύστερα γύρισε προς τη μεριά του. Ο Έρλαν σταμάτησε και κατέβηκε από το ποδήλατο. Έριξε φως στον μετρητή των σφυγμών του: ήδη κάτω από εκατό. Καθόλου άσχημα.

Καλάρωσε τα λουράκια, έβγαλε το κράνος του και έξιψε το κεφάλι του. Θεέ μου, τι ανακούφιση. Έσβησε το φωτάκι, κρέμασε το κράνος στο τιμόνι του ποδηλάτου και προχώρησε

προς το φως του φακού. Άκουσε το κράνος να χτυπάει πάνω στο τιμόνι.

Σταμάτησε μπροστά στον φακό, που στράφηκε κατευθείαν προς το πρόσωπό του. Το δυνατό φως τού έτσουξε τα μάτια. Τυφλωμένος, αισθάνθηκε ν' ανασαίνει ακόμη πολύ βαριά: τι περίεργο που οι σφυγμοί του ήταν τόσο κατεβασμένοι. Ένωσε μια κίνηση πίσω από τον μεγάλο, τρεμουλιαστό κύκλο του φωτός, άκουσε ένα σιγανό σφύριγμα στον αέρα και την ίδια στιγμή μια σκέψη καρφώθηκε στο μυαλό του: Δεν έπρεπε να το είχε κάνει. Δεν έπρεπε να βγάλει το κράνος του. Οι περισσότεροι θάνατοι ποδηλατών συμβαίνουν...

Ήταν λες και η σκέψη του κοκάλωσε, λες και ο χρόνος σταμάτησε, λες και διακόπηκε προς στιγμήν η οπτική επαφή του με την πραγματικότητα.

Ο Έρλαν Βένεσλα κοίταξε έκπληκτος μπροστά του και ένωσε μια παχιά σταγόνα ιδρώτα να κυλά στο μέτωπό του. Μίλησε, μα οι λέξεις του δεν έβγαζαν νόημα, σαν να είχε χαθεί η σύνδεση μεταξύ εγκεφάλου και στόματος. Ξανάκουσε το σιγανό σφύριγμα. Ύστερα κάθε ήχος χάθηκε. Δεν ακουγόταν τίποτα, ούτε καν η ανάσα του. Και ανακάλυψε ότι είχε πέσει στα γόνατα και ότι το ποδήλατό του κυλούσε αργά προς ένα χαντάκι. Μπροστά στα μάτια του έβλεπε το κίτρινο φως να χορεύει, αλλά εξαφανίστηκε κι αυτό όταν ο ιδρώτας έφτασε στη ράχη της μύτης του, κύλησε στα μάτια του και τον τύφλωσε. Και τότε ο Έρλαν Βένεσλα συνειδητοποίησε ότι το υγρό αυτό δεν ήταν ιδρώτας.

Το τρίτο χτύπημα ήταν σαν παγοκρύσταλλος που διαπέρασε το κεφάλι, τον λαιμό και το κορμί του. Τα πάντα πάγωσαν. Δεν θέλω να πεθάνω, σκέφτηκε και προσπάθησε να σηκώσει το χέρι του για να προστατεύσει το κεφάλι του, όμως του ήταν αδύνατον να κουνήσει οποιοδήποτε μέλος του κορμιού του· νόμιζε ότι είχε παραλύσει.

Το τέταρτο χτύπημα δεν το κατάλαβε, αλλά η μυρωδιά

του υγρού χρώματος του έδωσε να καταλάβει ότι βρισκόταν πεσμένος στο έδαφος. Ανοιγόκλεισε τα βλέφαρά του αρκετές φορές και κατάφερε να ανακτήσει την όραση από το ένα του μάτι. Ακριβώς μπροστά στο πρόσωπό του στεκόταν ένα ζευγάρι μεγάλες, βρόμικες, λασπωμένες μπότες. Οι σόλες ανασηκώθηκαν και οι μπότες ξεκόλλησαν από το έδαφος. Και ύστερα προσγειώθηκαν. Και ξανά το ίδιο. Οι σόλες ανασηκώθηκαν, οι μπότες ξεκόλλησαν. Λες και αυτός που τον χτυπούσε πηδούσε πρώτα στον αέρα, πηδούσε για να δώσει ακόμα περισσότερη δύναμη στα χτυπήματά του. Το τελευταίο πράγμα που πέρασε από το μυαλό του Έρλαν Βένεσλα ήταν ότι έπρεπε να θυμηθεί πώς την έλεγαν, την εγγονή· δεν έπρεπε να ξεχάσει τ' όνομά της.

Ο αξιωματικός Άντον Μίτετ πήρε το μισογεμάτο πλαστικό ποτηράκι από τη μικρή κόκκινη εσπρεσομηχανή μάρκας Νεσπρέσο, μοντέλο D290, έσκυψε και το ακούμπησε στο πάτωμα. Δεν υπήρχαν έπιπλα τριγύρω για να το αφήσει. Ύστερα έβγαλε ακόμα μια κάψουλα καφέ, έλεγξε μηχανικά το αλουμινένιο της καπάκι για να δει ότι ήταν όντως αχρησιμοποίητη και την τοποθέτησε στη μηχανή. Έβαλε άλλο ένα ποτηράκι κάτω από τον μικρό πλαστικό κρουνό και πάτησε έναν από τους φωτεινούς διακόπτες.

Η μηχανή άρχισε να βρυχάται και να ξεφυσά και εκείνος κοίταξε το ρολόι του. Σύντομα θα πήγαινε μεσάνυχτα. Αλλαγή βάρδιας. Τον περίμεναν στο σπίτι, όμως θεώρησε καλό να δείξει πρώτα τα κατατόπια στην καινούργια κοπέλα. Εξάλλου, η μικρή δεν είχε αποφοιτήσει ακόμη από την Αστυνομική Ακαδημία. Πώς την είπαμε; Σίλιε. Ο Άντον Μίτετ κοίταξε τον κρουνό. Άραγε θα είχε προσφερθεί να φέρει καφέ και σε κάποιον άνδρα συνάδελφό του; Δεν ήξερε και ούτε είχε σημασία πια· είχαν πάψει να τον απασχολούν τέτοια ζητήματα. Ξαφνικά ένιωσε γύρω του υπερβολική ησυχία. Μπορούσε ν' ακούσει μέχρι και τις τελευταίες, σχεδόν διάφανες σταγονίτσες του καφέ να πέφτουν στο ποτηράκι. Η κάψουλα είχε αδειάσει πια από γεύσεις και αρώματα, όμως για τον Άντον ήταν σημαντικό να αιχμαλωτίσει μέχρι και την τελευταία σταγόνα. Η

νεαρή γυναίκα είχε μπροστά της μια ατέλειωτη νυχτερινή βάρδια, δίχως παρέα, δίχως δράση, μην έχοντας τίποτα άλλο να κάνει παρά να κάθεται και να χαζεύει τους άβαφους, γυμνούς και τσιμεντένιους τοίχους του Ρικσχοσπιτάλ. Αποφάσισε ότι θα έπινε μαζί της ένα καφεδάκι στο νοσοκομείο πριν πάει σπίτι. Πήρε τα δυο ποτηράκια και επέστρεψε στη θέση του. Τα βήματά του αντήχησαν ανάμεσα στους τοίχους. Πέρασε μπροστά από κλειστές, κλειδωμένες πόρτες. Δεν υπήρχε τίποτα πίσω τους· μόνο τοίχοι, κι άλλοι τοίχοι, εξίσου γυμνοί. Πρώτη φορά οι Νορβηγοί προνοούσαν έτσι για το μέλλον τους: για ένα μέλλον που θα τους έβρισκε πολυπληθέστερους, γηραιότερους, ασθενέστερους, απαιτητικότερους. Το νοσοκομείο ήταν έργο μακροπρόθεσμου σχεδιασμού, όπως οι άουτομπαν των Γερμανών και τα αεροδρόμια των Σουηδών. Άραγε να είχαν αισθανθεί και εκείνοι έτσι, οι ελάχιστοι αυτοκινητιστές της δεκαετίας του '30 που διέσχιζαν το μοναχικό μεγαλείο της γερμανικής επαρχίας πάνω στους μεπετονένιους εκείνους λεβιάθαν; Ή οι σουηδοί επιβάτες που διέσχιζαν τις τεράστιες αίθουσες του αεροδρομίου Αρλάντα τη δεκαετία του '60; Είχαν άραγε νιώσει την παρουσία φαντασμάτων γύρω τους; Είχαν καταλάβει ότι παρόλο που τα πάντα ήταν καινούργια και αχρησιμοποίητα, παρόλο που κανείς δεν είχε πεθάνει ακόμη σε αυτοκινητικό ή αεροπορικό δυστύχημα, οι δρόμοι εκείνοι και τα αεροδρόμια εκείνα ήταν στοιχειωμένα; Ότι ανά πάσα στιγμή οι προβολείς κάποιου οχήματος μπορούσαν να φανερώσουν στην άκρη της άουτομπαν μια οικογένεια με άδεια βλέμματα, αιμόφυρτη, χλωμή, έναν πατέρα ανασκολοπισμένο, μια μητέρα με το κεφάλι στριμμένο προς τα πίσω, και ένα παιδάκι δίχως άκρα από τη μια πλευρά; Ότι μέσα από την πλαστική κουρτίνα του ιμάντα παραλαβής αποσκευών μπορούσαν να ξεπροβάλουν καμένα πτώματα, που φλόγιζαν ακόμη καίγοντας το λάστιχο, βγάζοντας άηχα ουρλιαχτά και καπνούς απ' τ' ανοιχτά τους στόματα; Κανείς από

τους γιατρούς του νοσοκομείου δεν ήξερε για ποιον σκοπό προοριζόταν η νεόχτιστη τούτη πτέρυγα. Το μόνο σίγουρο ήταν ότι κάποια στιγμή, πίσω από αυτούς τους τοίχους, θα πέθαιναν άνθρωποι. Το ένιωθε ήδη στον αέρα γύρω του: άορατα σώματα με τις ανήσυχες ψυχές τους, ήδη ασθενείς αυτού του νοσοκομείου.

Ο Άντον έστριψε στη γωνία και άλλος ένας μισοφωτισμένος διάδρομος απλώθηκε μπροστά του, εξίσου γυμνός και υπερβολικά συμμετρικός, τόσο που δημιουργούσε μια περιέργη οπτική ψευδαίσθηση: στο βάθος, ένα ένστολο κορίτσι καθισμένο σε μια καρέκλα έμοιαζε με μικροσκοπική εικόνα που προβαλλόταν στην επίπεδη επιφάνεια ενός τοίχου που θα μπορούσε να βρίσκεται ακριβώς μπροστά στα μάτια του.

«Σου έφερα λίγο καφέ» της είπε ο Άντον στέκοντας δίπλα της. Πόσο να ήταν, είκοσι; Λίγο παραπάνω. Είκοσι δύο, ίσως.

«Ευχαριστώ, μα έχω φέρει τον δικό μου» είπε εκείνη, βγάζοντας ένα θερμός από το σακίδιο δίπλα στην καρέκλα της. Ένας ανεπαίσθητος τραγουδιστός τόνος χρωμάτιζε την προφορά της, κατάλοιπο κάποιας βόρειας διαλέκτου.

«Αυτός εδώ είναι καλύτερος» επέμεινε εκείνος, με το χέρι ακόμη τεντωμένο προς το μέρος της.

Εκείνη δίστασε. Ύστερα πήρε το ποτηράκι.

«Και δωρεάν» πρόσθεσε ο Άντον, φέρνοντας τα τσουρουφλισμένα δάχτυλά του διακριτικά πίσω από την πλάτη και τρίβοντάς τα στο κρύο ύφασμα του μπουφάν. «Έχουμε ολόκληρη καφετιέρα δικιά μας».

«Την είδα καθώς ερχόμουν» είπε εκείνη. «Όμως οι οδηγίες λένε να μην απομακρυνθούμε από την πόρτα του ασθενούς, οπότε είπα κι εγώ να φέρω λίγο καφέ απ' το σπίτι».

Ο Άντον Μίτετ ήπια μια γουλιά από το πλαστικό του κυπελλάκι. «Δίκιο έχεις, αλλά μόνο αυτός ο διάδρομος οδηγεί στο δωμάτιο. Εδώ, στον τρίτο που είμαστε, όλες οι πόρτες μεταξύ του δωματίου και της καφετιέρας είναι κλειδωμένες.

Οπότε είναι αδύνατον να μας προσπεράσει κανείς δίχως να τον πάρουμε χαμπάρι, ακόμα κι αν έχουμε πάει για καφέ».

«Λογικό ακούγεται, ωστόσο θα προτιμήσω να ακολουθηθώ τις οδηγίες». Του χαμογέλασε κλεφτά και ύστερα, ίσως για να αντισταθμίσει τον επικριτικό υπαινιγμό της, ρούφηξε μια γουλιά καφέ.

Ο Άντον ένιωσε έναν μικρό εκνευρισμό, σαν μια σουβλιά. Πήγε να πει κάτι σχετικά με την ικανότητα ανεπηρέαστης σκέψης που προέρχεται από την εμπειρία, αλλά δεν πρόλαβε να διαμορφώσει μια ολοκληρωμένη σκέψη. Κάτι στην άλλη άκρη του διαδρόμου τού τράβηξε την προσοχή. Μια λευκή φιγούρα έμοιαζε να αιθεροβατεί προς το μέρος τους. Άκουσε τη Σίλιε να σηκώνεται από τη θέση της. Η φιγούρα άρχισε να παίρνει πιο συγκεκριμένη μορφή. Και μεταμορφώθηκε σε μια τροφαντούλα ξανθιά νοσοκόμα που φορούσε μια φαρδιά νοσοκομειακή στολή. Ο Άντον ήξερε ότι η ξανθιά είχε νυχτερινή βάρδια απόψε. Και ότι αύριο βράδυ είχε ρεπό.

«Καλησπέρα» είπε η νοσοκόμα μ' ένα πονηρό γελάκι, σηκώνοντας ψηλά το ένα της χέρι, που κρατούσε δύο σύριγγες. Προχώρησε προς την πόρτα του δωματίου και ακούμπησε το άλλο της χέρι στο πόμολο.

«Μια στιγμή» είπε η Σίλιε, κάνοντας ένα βήμα προς το μέρος της. «Φοβάμαι ότι πρέπει να ελέγξω την ταυτότητά σας. Ξέρετε το σημερινό σύνθημα;»

Η νοσοκόμα γύρισε και κοίταξε τον Άντον απορημένη.

«Εκτός κι αν ο συνάδελφός μου μπορεί να εγγυηθεί για την ταυτότητά σας» πρόσθεσε η Σίλιε.

Ο Άντον έγνεψε το κεφάλι του. «Μπορείς να περάσεις, Μόνα».

Η νοσοκόμα άνοιξε την πόρτα και ο Άντον την ακολούθησε με το βλέμμα του. Μεσ στο σκοτεινό δωμάτιο διέκρινε τα μηχανήματα γύρω από το κρεβάτι και τα δάχτυλα των ποδιών του ασθενούς, που προεξείχαν από την κουβέρτα. Ο ασθενής

ήταν τόσο ψηλός, που χρειάστηκε να βρουν μεγαλύτερο κρεβάτι. Η πόρτα ξανάκλεισε.

«Μπράβο» είπε ο Άντον χαμογελώντας στη Σίλιε, και κατάλαβε ότι εκείνη δεν το εκτίμησε καθόλου. Ότι τον θεωρούσε έναν φαλλοκράτη που μόλις είχε αξιολογήσει και βαθμολογήσει μια νεότερη συνάδελφό του. Μα ήταν φοιτήτρια ακόμη, για όνομα του Θεού, άρα υποτίθεται ότι έπρεπε να διδαχθεί κάποια πράγματα από άλλους, πιο έμπειρους συναδέλφους κατά τη διάρκεια της εκπαίδευσής της. Ο Άντον κοντοστάθηκε, αμφιταλαντευόμενος πάνω στις φτέρνες των παπουτσιών του, μην ξέροντας πώς να σώσει την κατάσταση. Του μίλησε πρώτα εκείνη:

«Όπως είπα και προηγουμένως, έχω διαβάσει τις οδηγίες. Και είμαι σίγουρη ότι σας περιμένουν στο σπίτι, σωστά;».

Ο Άντον ξανάφερε το ποτηράκι στα χείλη του. Πού ήξερε αυτή για την οικογενειακή του κατάσταση; Μήπως υπονοούσε κάτι, κάτι για κείνον και τη Μόνα, λόγου χάριν; Ότι την είχε πετάξει σπίτι με το αυτοκίνητο μια δυο φορές μετά τη βάρδιά της και ότι η υπόθεση δεν είχε σταματήσει εκεί, ας πούμε;

«Το αυτοκόλλητο με το αρκουδάκι στην τσάντα σας» του εξήγησε εκείνη και χαμογέλασε. Ο Άντον ήπια μια μεγάλη γουλιά καφέ. Ξερόβηξε. «Έχω χρόνο. Και ίσως πρέπει να το εκμεταλλευτείς, μια και είναι η πρώτη σου βάρδια. Ίσως έχεις απορίες. Οι οδηγίες δεν δίνουν όλες τις απαντήσεις, ξέρεις». Μετακίνησε το βάρος του στο άλλο πόδι. Ήλπιζε η μικρή να κατάλαβε το υπονοούμενο.

«Όπως θέλετε» είπε εκείνη, με μια ενοχλητική αυτοπεποίθηση που μόνο οι κάτω των είκοσι πέντε ετών επιτρέπουν στον εαυτό τους. «Ο ασθενής μες στο δωμάτιο. Ποιος είναι;»

«Δεν γνωρίζω. Το λένε και οι οδηγίες: είναι ανώνυμος κι έτσι θα παραμείνει».

«Μόνο που εσείς κάτι ξέρετε».

«Αλήθεια;»

«Από τη Μόνα. Οι άνθρωποι που μιλούν μεταξύ τους στον ενικό όλο και κάτι έχουν μοιραστεί. Τι σας έχει πει, λοιπόν;»

Ο Άντον Μίτετ παρατήρησε προσεκτικά την κοπέλα. Ήταν αρκετά όμορφη, αλλά ψυχρή και χωρίς γοητεία. Υπερβολικά αδύνατη για τα γούστα του. Είχε αχτένιστα μαλλιά, ενώ το άνω χείλος της έμοιαζε σαν να το κράταγε στη θέση του κάποιος τένοντας που άφηγε να φανούν δυο άνισοι κοπτήρες. Ωστόσο ήταν πολύ νέα. Στοιχημάτιζε ότι κάτω από τη μαύρη στολή το σώμα της ήταν σφιχτό και γυμνασμένο. Αν λοιπόν της έλεγε όλα όσα ήξερε, θα το έκανε επειδή υπολόγιζε ασυνείδητα ότι η αγαθοεργία του θα μπορούσε να αυξήσει τις πιθανότητές του να κοιμηθεί μαζί της κατά 0,01%; Ή μήπως επειδή κορίτσια σαν τη Σίλιε γίνονταν υπαστυνόμοι και ειδικοί ερευνητές –δηλαδή αφεντικά του– μέσα σε μια πενταετία, τη στιγμή που αυτός θα παρέμενε πάντα ένας αρχιφύλακας, ένας μίζερος αρχιφύλακας, λόγω εκείνης της υπόθεσης στο Ντράμεν, η οποία θα στεκόταν μόνιμα μπροστά του σαν τοίχος, σαν ανεξίτηλη κηλίδα;

«Απόπειρα δολοφονίας» είπε ο Άντον. «Έχασε πάρα πολύ αίμα· είπαν ότι ήταν θαύμα που είχε ακόμη σφυγμό όταν τον έφεραν. Έχει πέσει σε κώμα».

«Και προς τι η αστυνομική φύλαξη;»

Ο Άντον ανασήκωσε τους ώμους του. «Εν δυνάμει μάρτυρας κατηγορίας. Αν επιζήσει».

«Τι υποτίθεται ότι γνωρίζει;»

«Διάφορα για ναρκωτικά. Υψηλού επιπέδου πράγματα. Αν ξυπνήσει, ίσως θα μπορέσει να δώσει πληροφορίες που θα καταστρέψουν αρκετούς μεγαλεμπόρους ηρωίνης του Όσλο. Άσε που θα μας πει ποιος προσπάθησε να τον δολοφονήσει».

«Άρα πιστεύουν ότι ο δολοφόνος θα επιστρέψει για να αποτελειώσει τη δουλειά;»

«Αν μαθευτεί ότι είναι ακόμη ζωντανός και ότι βρίσκεται εδώ μέσα, ναι. Γι' αυτό είμαστε κι εμείς εδώ».

Η κοπέλα κατένευσε. «Και τι λένε, θα επιβιώσει;»

Ο Άντον κούνησε το κεφάλι του πέρα δώθε. «Λένε ότι θα μπορέσουν να τον κρατήσουν στη ζωή για μερικούς μήνες ακόμα, αλλά οι πιθανότητες να ξυπνήσει από το κώμα είναι πολύ λίγες. Εν πάση περιπτώσει...» Ο Άντον έριξε το βάρος του στο άλλο πόδι· το ερευνητικό της βλέμμα γινόταν αβάσταχτο. «Μέχρι τότε πρέπει να τον έχουμε υπό την εποπτεία μας».

Ο Άντον Μίτετ έφυγε νιώθοντας ηττημένος. Κατέβηκε τα σκαλιά που οδηγούσαν στην υποδοχή και βγήκε έξω, στο φθινοπωρινό βράδυ. Μόνο όταν κάθισε μες στο παρκαρισμένο του αμάξι πρόσεξε ότι χτυπούσε το τηλέφωνό του.

Τον έπαιρναν από το Κέντρο Επιχειρήσεων.

«Φόνος στο Μαριντάλεν» είπε ο 01. «Το ξέρω ότι τελειώσεις γι' αυτό, αλλά χρειάζονται βοήθεια για να περιφρουρήσουν τον τόπο του εγκλήματος. Και μια και φοράς ακόμη τη στολή...»

«Για πόση ώρα;»

«Τρεις ώρες μάξιμουμ. Μετά θα σ' απαλλάξουμε».

Ο Άντον εξεπλάγη. Τώρα τελευταία έκαναν ό,τι περνούσε από το χέρι τους για να αποφύγουν τις υπερωρίες. Οι αυστηροί κανόνες σε συνδυασμό με τον χαμηλό προϋπολογισμό δεν επέτρεπαν παρεκκλίσεις, ακόμα και για πρακτικούς λόγους. Υποψιάστηκε ότι κάτι ιδιαίτερο έτρεχε με αυτόν τον φόνο. Μακάρι να μην ήταν κανένα παιδάκι.

«Εντάξει» είπε ο Άντον Μίτετ.

«Θα σου στείλω τις συντεταγμένες». Αυτό ήταν κάτι καινούργιο: GPS φορτωμένο με χάρτες του Όσλο και των γύρω περιοχών και ενεργός πομπός ώστε το Κέντρο να μπορεί να σ' εντοπίσει ανά πάσα στιγμή. Μάλλον γι' αυτό τον είχαν καλέσει: βρισκόταν δίπλα σε σχέση με τους υπόλοιπους.

«Ωραία» είπε ο Άντον Μίτετ. «Τρεις ώρες».

Η Λάουρα θα είχε ήδη ξαπλώσει, ωστόσο της άρεσε να

Ξέρει πότε ο Άντον γύριζε από τη δουλειά. Της έστειλε μήνυμα στο κινητό. Ύστερα έβαλε πρώτη και κατευθύνθηκε προς τη λίμνη Μάρινταλ.

Δεν χρειαζόταν να κοιτάξει το GPS. Στην είσοδο του πάρκου Ουλεβολσέτερ υπήρχαν τέσσερα περιπολικά. Λίγο παραπέρα, μια ταινία σήμανσης έδειχνε τον δρόμο.

Ο Άντον έβγαλε τον φακό από το ντουλαπάκι του συνοδηγού και προχώρησε προς το μέρος του αξιωματικού που στεκόταν μπροστά από την ταινία. Φώτα τρεμπόλαιζαν ανάμεσα στα δέντρα. Είδε τους προβολείς της Σήμανσης, που του θύμιζαν πάντα κινηματογραφικό γύρισμα. Κάτι που δεν απείχε και πολύ από την πραγματικότητα: Η Σήμανση δεν έβγαζε πια μόνο φωτογραφίες, αλλά χρησιμοποιούσε και βιντεοκάμερες υψηλής ευκρίνειας για να τραβήξει όχι μόνο τα θύματα αλλά ολόκληρη τη σκηνή του εγκλήματος, ώστε αργότερα να μπορούν να την ξαναδούν, να παγώσουν την οθόνη, να εστιάσουν σε λεπτομέρειες που αρχικά τούς είχαν φανεί αδιάφορες.

«Τι συμβαίνει;» ρώτησε ο Μίτετ τον αξιωματικό που στεκόταν με τα χέρια σταυρωμένα και έτρεμε μπροστά από την ταινία σήμανσης.

«Φόνος». Η φωνή του είχε κλείσει, τα μάτια του ήταν κόκκινα και το πρόσωπό του υπερβολικά χλωμό.

«Ναι, το έμαθα. Ποιος είναι επικεφαλής;»

«Η Λεν, από τη Σήμανση».

Ο Άντον άκουσε τις φωνές από το δάσος. Ήταν αρκετές. «Κανείς από την Κρίπος ή το Τμήμα Ανθρωποκτονιών;»

«Θα έρθουν κι άλλοι όπου να 'ναι. Πριν από λίγο ανακάλυψαν το πτώμα. Ήρθες να με αντικαταστήσεις;»

Κι άλλοι. Και, παρ' όλα αυτά, τον πήραν και του ζήτησαν να κάνει κι αυτός υπερωρίες. Ο Άντον κοίταξε προσεκτικά τον αξιωματικό. Φορούσε ένα χοντρό παλτό, όμως είχε αρχίσει να τρέμει ακόμα περισσότερο. Δεν έκανε και τόσο κρύο.

«Ποιος ήρθε πρώτος εδώ, εσύ;»

Ο αξιωματικός κατένευσε σιωπηλά, κοίταξε το χώμα. Χτύπησε με δύναμη τα πόδια του στο έδαφος.

Γαμώ το κέρατό μου, σκέφτηκε ο Άντον. Παιδί θα είναι. Ξεροκατάπια.

«Ει, Άντον, ο 01 σ' έστειλε;»

Ο Άντον σήκωσε το βλέμμα του. Δεν τους είχε ακούσει που πλησίαζαν, παρόλο που βγήκαν μέσα απ' τους πυκνούς θάμνους. Τους είχε ξαναδεί, τους αξιωματικούς της Σήμανσης, πώς κινούνταν γύρω από τη σκηνή του εγκλήματος, σαν αδέξιοι χορευτές, σκύβοντας από εδώ, γυρνώντας από εκεί, πατώντας τα πόδια τους λες κι ήταν αστροναύτες στο φεγγάρι. Ή ίσως να έφταιγαν οι λευκές τους στολές που έκανε αυτόν τον συνειρμό.

«Ναι, μου είπαν να έρθω ν' αντικαταστήσω κάποιον» είπε ο Άντον στη γυναίκα. Ήξερε πολύ καλά ποια ήταν' όλοι την ήξεραν: η Μπέτε Λεν, αρχηγός της Σήμανσης, γνωστή και ως «γυναίκα της βροχής», λόγω της ικανότητάς της να αναγνωρίζει πρόσωπα, κυρίως ληστών, βλέποντας τις κακής ποιότητας, αποσπασματικές λήψεις από τις κάμερες των τραπεζών. Έλεγαν ότι μπορούσε ν' αναγνωρίσει ακόμα και τους πιο καλά μεταμφιεσμένους ληστές, εφόσον είχαν καταδικαστεί στο παρελθόν, και ότι μες στο ξανθό της κεφαλάκι υπήρχε ολόκληρη βάση δεδομένων αποτελούμενη από χιλιάδες φάτσες. Αυτός ο φόνος πρέπει να ήταν ιδιαίτερος, λοιπόν, αλλιώς δεν θα έστελναν τ' αφεντικά να τρέχουν νυχτιάτικα.

Σε σχέση με το χλωμό, σχεδόν διάφανο, πρόσωπο της λεπτοκαμωμένης γυναίκας, το πρόσωπο του συναδέλφου της φαινόταν κατακόκκινο. Τα μάγουλά του ήταν γεμάτα φακίδες και πλαισιώνονταν από δύο κοκκινότριχες φαβορίτες. Τα μάτια του ήταν ολίγον διογκωμένα, σαν να είχαν υψηλή πίεση, πράγμα που τον έκανε να μοιάζει ολίγον χαζός. Ωστόσο την παράσταση έκλεβε το καπέλο του, που αποκαλύφθηκε όταν

κατέβασε τη λευκή κουκούλα: ένα μεγάλο καπέλο ράστα, στα χρώματα της σημαίας της Τζαμάικα – πράσινο, κίτρινο, μαύρο.

Η Μπέτε Λεν χτύπησε φιλικά στον ώμο τον αξιωματικό, που έτρεμε. «Έλα, Σίμουν, πήγαινε. Μην πεις ότι σ' το 'πα εγώ, αλλά καλά θα κάνεις να πεις κάτι δυνατό. Και μετά κατευθείαν για ύπνο».

Ο αξιωματικός κατένευσε και, τρία δευτερόλεπτα αργότερα, τον είχε καταπιεί το σκοτάδι.

«Τι, είναι φρίκη;» είπε ο Άντον.

«Καφές, γιο;» ρώτησε το Καπέλο ανοίγοντας ένα θερμός. Από αυτές τις δυο λέξεις μόνο, ο Άντον κατάλαβε ότι το Καπέλο δεν ήταν από το Όσλο. Από την επαρχία, προφανώς, αλλά ο Άντον –όπως οι περισσότεροι κάτοικοι της ανατολικής Νορβηγίας– δεν είχε ούτε ιδέα ούτε και πολλή όρεξη ν' ασχοληθεί με τις διάφορες διαλέκτους της νορβηγικής γλώσσας.

«Γιο;» απάντησε ο Άντον.

«Είναι καλή ιδέα να φέρνεις πάντα το δικό σου καφεδάκι στη δουλειά» είπε το Καπέλο. «Ποτέ δεν ξέρεις πόσο θα χρειαστεί να μείνεις».

«Έλα, Μπγιορν, λες και δεν έχει ξαναδουλέψει ο άνθρωπος σε υποθέσεις δολοφονίας;» είπε η Μπέτε Λεν. «Στο Ντράμεν, σωστά;»

«Ακριβώς» απάντησε ο Άντον, αμφιταλαντευόμενος πάνω στις φτέρες του. Κάποτε δούλευε σε υποθέσεις δολοφονίας, σωστά. Και, δυστυχώς, υποψιαζόταν για ποιον λόγο τον θυμόταν η Μπέτε Λεν. Πήρε μια ανάσα. «Ποιος βρήκε το πτώμα;»

«Αυτός» είπε η Μπέτε κάνοντας νόημα προς το αμάξι του αστυνομικού. Άκουσαν τη μηχανή που ανέβαζε στροφές.

«Θέλω να πω, τηλέφωνο ποιος πήρε;»

«Η σύζυγός του, όταν το θύμα δεν επέστρεψε απ' τη βόλτα του με το ποδήλατο» απάντησε το Καπέλο. «Επρόκειτο να λείπει μόνο μία ώρα και η γυναίκα άρχισε ν' ανησυχεί για την

καρδιά του. Ήταν ανοιχτό το GPS του, που είχε και πομπό, κι έτσι τον βρήκαμε αμέσως».

Ο Άντον έγνεψε αργά, αναπαριστώντας τη σκηνή στο μυαλό του. Δυο αστυνομικοί χτυπούν το κουδούνι· ένας άνδρας, μια γυναίκα. Ξεροβήχουν, κοιτάζουν τη σύζυγο μ' αυτή τη σοβαρή έκφραση που προοικονομεί αυτό που θα της πούνε και με λόγια, λόγια αδιανόητα. Το πρόσωπο της γυναίκας αντιστέκεται, δεν θέλει ν' ακούσει, και ύστερα, σαν να αναποδογυρίζει, βγαίνει το μέσα έξω, και δείχνει τα συναισθήματά της, δείχνει τα πάντα.

Η εικόνα της γυναίκας του, της Λάουρα, ήρθε στο μυαλό του.

Ένα ασθενοφόρο κύλησε προς το μέρος τους, δίχως σειρήνα ή μπλε φώτα.

Ο Άντον κατάλαβε: η γρήγορη αντίδραση στην κλήση για εξαφάνιση· το GPS με πομπό· η αθρόα προσέλευση αξιωματικών· οι υπερωρίες του· ο συνάδελφος που είχε κλονιστεί τόσο πολύ, που έπρεπε να τον στείλουν σπίτι.

«Αστυνομικός είναι» ψιθύρισε ο Άντον.

«Υποθέτω ότι η θερμοκρασία εδώ πάνω είναι γύρω στον ενάμιση βαθμό χαμηλότερη απ' ό,τι στην πόλη» είπε η Μπέτε Λεν, σχηματίζοντας έναν αριθμό στο κινητό της.

«Στάνταρ» σχολίασε το Καπέλο και ήπιε μια γουλιά από το ποτηράκι του θερμός. «Δεν έχουμε ακόμη αποχρωματισμό του δέρματος. Οπότε... συνέβη μεταξύ οκτώ και δέκα η ώρα;»

«Αστυνομικός» επανέλαβε ο Άντον. «Γι' αυτό είναι όλοι αυτοί εδώ, ε;»

«Κατρίνε;» είπε η Μπέτε στο τηλέφωνο. «Μπορείς, σε παρακαλώ, να τσεκάρεις κάτι για χάρη μου; Ναι, έχει σχέση με την υπόθεση της Σάντρα Τβέτεν».

«Έλα, ρε γαμώτο!» φώναξε το Καπέλο. «Αφού τους είπα να περιμένουν μέχρι να 'ρθουν οι σακούλες για το πτώμα».

Ο Άντον έκανε μεταβολή και είδε δύο άνδρες να παιδεύονται κουβαλώντας ένα φορείο μες στο δάσος. Ένα ζευγάρι ποδηλατικά παπούτσια προεξείχαν κάτω από την κουβέρτα.

«Οι δυο τους γνωρίζονταν» είπε ο Άντον. «Γι' αυτό έτρεμε εκείνος έτσι, σωστά;»

«Μας είπε ότι δούλευαν μαζί στο Όκερν, πριν ο Βένεσλα μετατεθεί στην Κρίπος» απάντησε το Καπέλο.

«Και έχεις και την ημερομηνία;» ρώτησε η Λεν στο τηλέφωνο.

Ακούστηκε μια κραυγή.

«Μα τι σκα...» είπε το Καπέλο.

Ο Άντον στράφηκε προς τα πίσω. Ένας από τους τραυματιοφορείς είχε γλιστρήσει μες στο χαντάκι δίπλα στο μονοπάτι. Το φως από τον φακό του έπεσε πάνω στο φορείο. Πάνω στην κουβέρτα που είχε γλιστρήσει από τη θέση της. Πάνω σε... τι ήταν αυτό; Ο Άντον κοίταξε με τα μάτια γουρλωμένα. Κεφάλι ήταν αυτό; Αυτό το πράγμα, στην κορυφή του αναμφισβήτητα ανθρώπινου σώματος, ήταν κεφάλι; Όλα αυτά τα χρόνια που ο Άντον δούλευε στο Τμήμα Ανθρωποκτονιών, πριν από το μέγα λάθος, είχε δει πτώματα και πτώματα, αλλά τίποτα σαν κι αυτό. Η μορφή σε σχήμα κλεψύδρας τον έκανε να φέρει στο μυαλό του το κυριακάτικο οικογενειακό τους πρωινό, το μελάτο αυγό της Λάουρα με τα υπολείμματα απ' το σόφλι να κρέμονται ακόμη από πάνω του, τον κίτρινο κρόκο να σπάει, να χύνεται από μέσα και ύστερα να στεγνώνει πάνω στο σφιχτό, μα μαλακό συνάμα, ασπράδι του αυγού. Ήταν πράγματι αυτό ένα... κεφάλι;

Ο Άντον κοντοστάθηκε και ανοιγόκλεισε τα μάτια του μες στο σκοτάδι, καθώς τα πίσω φώτα του ασθενοφόρου εξαφανίζονταν. Και τότε συνειδητοποίησε πως ό,τι έβλεπε το έβλεπε σε επανάληψη: το είχε ξαναζήσει όλο αυτό. Τις λευκές φιγούρες, το θερμός, τα πόδια που προεξείχαν κάτω από την κουβέρτα, το είχε ξαναδεί όλο αυτό πριν από λίγο, στο Ρικ-

σχοσπιτάλ. Λες και υπήρχαν παντού προειδοποιητικά σημάδια. Το κεφάλι...

«Σ' ευχαριστώ, Κατρίνε» είπε η Μπέτε.

«Τι τρέχει;» ρώτησε το Καπέλο.

«Είχαμε δουλέψει με τον Έρλαν ακριβώς σε αυτό το σημείο» είπε η Μπέτε.

«Εδώ;» ξαναρώτησε το Καπέλο.

«Ακριβώς εδώ. Εκείνος ήταν επικεφαλής της έρευνας. Πάνε δέκα χρόνια τώρα. Η υπόθεση της Σάντρα Τβέτεν. Τη βίασαν και τη δολοφόνησαν. Παιδάκι ήταν».

Ο Άντον ξεροκατάπιε. Ένα παιδάκι. Επαναλήψεις.

«Τη θυμάμαι αυτή την υπόθεση» είπε το Καπέλο. «Για σκέψου, να πεθάνει στη σκηνή του εγκλήματος που είχε ερευνήσει. Παράξενο πράγμα η μοίρα. Και η υπόθεση της Σάντρα Τβέτεν φθινόπωρο δεν είχε συμβεί;»

Η Μπέτε δεν απάντησε, κατένευσε μόνο αργά.

Ο Άντον ανοιγόκλεισε τα μάτια του, ξανά και ξανά. Δεν μπορεί, είχε όντως δει και άλλη φορά ένα πτώμα σαν κι αυτό.

«Έλα, ρε γαμώτο!» είπε το Καπέλο ψιθυριστά. «Δεν εννοείς ότι;...»

Η Μπέτε Λεν πήρε από τα χέρια του το ποτηράκι του θερμός. Ήπιε μια γουλιά. Του το ξανάδωσε. Και κατένευσε.

«Διάολε...» ψιθύρισε το Καπέλο.

Ο Nesbo κατάφερε να δημιουργήσει μια πολυεπίπεδη ιστορία που θα σας πάρει το μυαλό. Το πώς κορυφώνει το σασπένς θα διδάσκεται στο μέλλον σε σεμινάρια δημιουργικής γραφής...

Sunday Express

Δεν υπάρχουν πιο συναρπαστικά, πιο έντονα και πιο σκοτεινά αστυνομικά θρίλερ στη σκανδιναβική σχολή αστυνομικής λογοτεχνίας από τα βιβλία της σειράς Χάρι Χόλε. Η δέκατη περιπέτεια του Χόλε είναι το καλύτερο βιβλίο της σειράς μέχρι σήμερα.

Sunday Mirror

ΑΠΟ ΤΟΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ ΤΩΝ 55 ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΩΝ ΑΝΤΙΤΥΠΩΝ ΠΑΓΚΟΣΜΙΩΣ

Η ΔΕΚΑΤΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ ΧΑΡΙ ΧΟΛΕ

Η Αστυνμία χρειάζεται τον Χάρι Χόλε γιατί ένας δολοφόνος τριγυρνά στους δρόμους του Όσλο και δολοφονεί αστυνομικούς. Συγκεκριμένα τα θύματα βρίσκονται σε τόπους εγκλημάτων που δεν κατάφεραν να εξιχνιάσουν. Οι φόνοι είναι βίαιοι και η αντίδραση των ΜΜΕ υστερική.

Ο αιώνιος Χάρι, ντετέκτιβ από τη φύση του, έχει εμπλακεί σε όλες τις σημαντικές έρευνες εγκλημάτων των τελευταίων χρόνων στο Όσλο. Με την πολύ προσωπική του αίσθησή δικαιοσύνης να τον καθοδηγεί, πιστός σε ό,τι αγαπά και αποφασισμένος να το υπερασπιστεί, αυτή τη φορά μοιάζει χαμένος και ανήμπορος.

Θα καταφέρει να ξεπεράσει για άλλη μια φορά τον εαυτό του καθώς το ναυάγιο της προσωπικής του ζωής τον έχει βυθίσει στον πάτο;

ISBN: 978-618-03-3373-2

9 786180 333732

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 83373

metaxmio.gr

ΔΙΑΘΕΣΙΜΟ
ΚΑΙ ΣΕ

e-book